
VE RI
TAS

Za dušu a wutrobu.

Zběrka

basni a spěwow

Jana Wałtarja-Wósličanskeho.

Z přidawkom

pěsni a spěwow

Mile Imišoweje rodź. Pfulec.

K wopomnjeću njezapomniteje wótčinki

knjenje Mile Imišoweje

při składnosći złoteho jubileja Maćicy Serbskeje

serbskemu ludej

podał

Dr. Ernst Muka.

Budyšin.

Z nakładom Maćicy Serbskeje.

1897.

Za dušu a wutrobu.

Zběrka

basni a spěwow

Jana Wałtarja-Wósličanskeho.

Z přidawkom

pěsni a spěwow

Mile Imišoweje rodź. Pfulec.

K wopomnjeću njezapomniteje wótčinki

knjenje Mile Imišoweje

při składnosći złoteho jubileja Maćicy Serbskeje serbskemu ludej

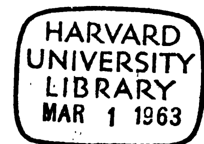
podał

Dr. Ernst Muka.

Budyšin.

Z nakładom Maćicy Serbskeje.

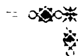
1897.

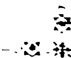
Maćičnych spisow čisło 98.

Wobsah.

Str.

Předsłowo.

K wopomnječu njebočičkeje knjenje Mile Imišoweje rodź. Pfulec.

Złoty jubilej Maćicy Serbskeje, žadny to swjedźeń, měješe so serbskemu ludu z wosebitym ludowym spisom woznamjenić a na dalše časy wuznamjenić. Z wjacorych mi so poskićowacych spisow wuwzach a podach jemu předležacu zběrku, wobstojacu z basni a pěsni Jana Wałtarja a njebočičkeje knjenje fararki Mile Imišoweje rodź. Pfulec, derje wědźo, zo naš luby serbski lud najradšo pěsnje čita, a přeswědčeny, zo budźe wón wosebje tule knižku z wosebitej lubosću witać a přijeć, dokelž je wona poswječena wopomnječu našeje njezapomniteje, po cyłych Serbach derje znateje najwjetšeje patriotki, »Imišec mamki«. Hižo dlějši čas so z myslu nošach, njebočičkej Imišec maćeřcy w našim serbskim pismowstwje, wot njeje najwyše waženym a lubowanym, čestny a najbóle zasłuženy pomnik stajić a ju we nim a z nim předstajić wšěm wzdźěłanym knježnam a knjenjam serbskeho rodu jako błyščaty přikład, kotremuž maju wone so pokłonječ a sćěhować, jeli chcedźa hódne być serbskeho mjena. A zo stej mnohim z nich tajki přikład a tajke hladałko nuznje trěbnej, štó by to chcył prěć?! —

Mila Imišowa bě wot młodosće swěrna Serbowka, woprawdźita serbska patriotka, we wšěch nastupanjach, wosebje pak we wótčinskej lubosći a horliwosći přikładna serbska knježna a knjeni, dźowka a mać. Wo tom swědča wšitke jeje skutki wot jeje młodych lět hač

do skónčenja jeje žohnowanja połneho žiwjenja. A wona bě sama serbska poetka, haj nimo Wićazec Herty dotal jenička woprawdźita serbska pěsnjeŕka. Tuž přidach tu k Jana Wałtarjowej prěnjej zhromadnej zběrcy wótčinskich basni a nabožnych pěsni, kotraž je tež po jeho přeću jeje wopomnjećn poswjećena a samaj dwaj spěwaj k jeje česći zbasnjenej poskića, z M. Imišoweje samsnych pěsni te, kotrež běchu mi runje přistupne. Kaž rad bych tež chcył jeje přikładne žiwjenje a wótčinske skutkowanje nadrobno wopisać a powažić, dyrbju sebi to tónkróć tola zapowědźić a podam tu tohodla jenož z krótka někotre data z jeje žiwjenja.

Mila Imišowa narodźi so 26. nalětnika (měrca) 1827 w Přišecach jako mandźelska staršа dźowka tamnišeho kublerja Michała Pfula a jeho mandźelskeje Hany rodź. Němcec z Małeje Nydeje pola Wojerec. W Budyšskej serbskej Michałskej cyrkwi křćena, je wona swoje prěnje šulske rozwučowanje w serbskej šuli sw. Michała w Budyšinje dostała. Pozdźišo je do seminaŕskeje šule khodźiła a na swoje dališo duchowne wudokonjenje wubjerne privatne rozwučowanje wužiwała. Swój křćeński slub wobnowiwši je wona pola swojeju staršeju w Přišecach a pozdźišo w Bělčecach zawostała, doniž 28. žnjeńca 1851 jako čestna njewjesta ze swojim čestnym nawoženju, kn. fararjom Hendrichom Imišom we Wóslinku do swjateho mandźelstwa stupi, z kotrymž so štwórtk po swjatkach lěta 1859 do Hodźijskeje fary přesydli, hdźež je hač do swojeje smjerće žohnowanja połne, zbožowne žiwjenje wjedła a wšitkich ze swojim luboznym a miłym wašnjom wozbožiła, kotřiž mějachu zbože ji bliže stupić. Mnohim, mnohim běše wona ze swěrnej pomocnicu, radźićeŕku, dobroćeŕku. Prjedy stajnje strowa bě wona poslednje lěta swojeho žiwjenja husto jara ćeŕpjaca, doniž 21. małeho róžka (febr.) 1895 w 44. lěće swojeho mandźelstwa 67 lět 10 měsacow a 25 dnjow stara swoje časne žiwjenje dokonja a k swojemu zbóžnikej zańdźe. —

K tomu přidawam skónčnje po słowje jedyn z jeje mnohich woprawdźe krasnych serbskich listow, kotryž je wona jako młoduška mandźelska z Wósličanskeje fary, hdźež ja basnik ji poswjećenych pěsni nětko z duchownym, swojimaj přećelnicomaj, knježnomaj Lidiji a Jadwidzy Jakubec w Budyšinje w kónc nazymnika (nov.) lěta 1851 pisała: tón lěpje hač wšitke wukhwalowace słowa za nju swědči a hłuboki pohlad do jeje něžneje, čisteje duše a do jeje horliweho, woprawdźiteho wótčinskeho zmyslenja a začuwanja poskića.*) List ma so takle:

Moja luba Lidka a moja luba Jedwijka!

Kaž husto tak tež dźensa prawje žiwje na waju spominam, a duž dźě so, dokelž so mi runje hodźi, posynu, a chcu, bjez tym zo so mój Měrk na prědowanje k nowemu cyrkwinemu lětej přihotuje, khwatniwje někotre słowčka wamaj spisać. — Što dźě jenož činitej, mojej lubej křidlešcy? Kak so wamaj zlětuje bjez waju „rjenšoh' serbskeho ducha“? — Ja waju tola dołhe časy wjacy widźała njejsym. Wot Liduški pak sym njedawno někotre słowčka wohladała, kotrež běše namaj pod lisćik swojeho lubeho nanka podpisała. To běše mi jara lubo a zwjeselace, dokelž z teho spóznach, zo tola hišće předso we starej lubosći na mnje spominaće. Lubšo wšak hišće budźiše mi było, hdy budźichu tehlej słowa serbske byłe. Tola ja pak sym tute němske słowa we mojej serbskej wutrobje na měsće z tym zamolwiła: luba Lidka je te same najskerje we wulkim khwatku k lisćikej připisała a je mysliła, zo jej to němski spěšnišo dźe hač serbski. Přetož za njeserbsku tebje dźeržeć abo žanu wot waju, to by tola njeprawda była. Ja sym přeswědčena, zo wój ze sprawnej lubosću wisatej na droholubej ryči našeho dobreho serb-

*) Wjacy jeje listow chcemy bórzy wozjewjeć w našej „Łužicy“, kotruž wona přeco tak rada čitaše.

skeho luda. Mi znamjeńša ničo na swěće njemóže rubić tutu swjatu wozbožacu lubosć k mojej narodnosći! Ja chcu we njej khodźić hač junu mój zemski běh wobzanknu. Ja mojeho Měrka, mojeho tak sprawneho dobreho Měrka z cyłej, haj z cyłej mojej dušu lubuju, a na mojich druhich lubych swójbnych tež z horcej lubosću wisam; ale při tym wšěm je mi wutroba tež stajnje ćopła we žiwej lubosći k mojej narodnosći. A ja we tym tež myslu božu wolu dopjelnić: wón je so mi dał serbskimaj staršimaj narodźić, je mi dał nětko tež towarša žiwjenja, kiž je dobry Serb. — Pola waju je to tež tak: waju nank je serbski a waju maćeřka, byrnjež tež njemóže serbski ryčeć, je tola ze serbskeje krwě, a wona Serbowstwo lubuje a na to kedźbuje, zo bychu jejne dźěći derje serbski ryčeli a t. d. A waju přichodnej mandźelskej? Ja myslu, zo budźetaj, da-li Bóh, tola tež Serbaj. — Serbowki smy, Serbowki wostańmy! — Mi je tak lubo, zo móžach takhlej khwilku z wamaj serbski a wo Serbowstwje so rozryčować. Chcemy tola předso prawje swěrne serbske přećelnicy wostać.

Hdy dha naju zaso raz wopytaće? Mój z Měrkom hišće husto z wjeselom na te dny pomyslujemoj, hdźež běštej wój pola naju. Škoda, zo waju lubi tak bórzy po waju přindźechu. Hdy budźištej jow dlěje byłoj, budźiše so snano hišće něštožkuliž k waju powjeselenju namykało.

Kak je wam tón wulki sněh zhojił? Kaž słyšimy, maće jeho wy tam horjekach tež dosć. Hdy by to njebyło, mohli my holenjo wam jeho něšto za pjenjezy a dobre słowo wostajić; pobrachował nam tehodla hišće předso njeby — tajke hromady jeho mamy. Sańča ćěř pak runjewon wubjerna njeje; mój smój njedawno z Damnicec sanjemi jěłoj. Wopytanki smy tež husćišo měli; wčera tež někotre mějachmy; popołdnju přijědźechu Damnicecy a k wječoru potom tež Konikecy

z Jitra. — Hewak so namaj, dźak budź Bohu, tež derje khodźi. Mój mały mužik pak ma předso jara wjele wobstaranjow a dźěłow, tak zo jara k měrej njepřińdźe; wón so předso prócuje, zo by tu wšo do lěpšeho rjadu přišło a nowe duchowne žiwjenje so zbudźiło. Zastarać dušow być, je wšak ćežke a z wulkim zamolwjenjom zwjazane. Wón je druhdy jara zrudny, zo jemu čas njecha dosahać, dokelž chcył wón rady to a druhe spisać a wosebje wjacy prócy na „Zerničku“*) nałožić, hač kaž je jemu to nětkohlej móžno. — Za narod, kiž je tak dołho zakomdźeny był, skutkować, je wšak kóždemu, kiž ma wot Boha mocy a póznaće, swjata přisłušnosć a ćim wjetša přisłušnosć, dokelž wšak hromadka wobdarjenych wulka njeje. Za cuzy narod skutkować, kiž ma sam mocow dosć, njeje ničo wulkotne; ale k swojemu narodej, kiž je we strachu zhinjenja, so póznać a nad nim so smilić, to je khwalobne ryćeŕstwo.

Přińdźetej dha 2. adventa do Drježdźan? Mój luby Měrk chce mje tam jara rady sobu měć; ale budźe-li tak hubjene wjedro, kaž nětkohlej husto je, potom drje njeje wěste, hač budźe to móžno. Tola do teho časa móže drje zaso rjenje być. — Dopomnitej so hišće, kak tehdom hromadźe po Drježdźanach wokoło ćahachmy? Wěstej hišće, kajke njezbože so sta z tej rjanej porcelanowej khanku, kotraž je nětko moje wobsedźenstwo? — A kak derje tam lubej Lidcy te wišnje słodźachu a ta smjetana na to!

Mój Měrk chcyše poprawom waju lubemu nankej tež lisćik spisać; ale nětko bu zadźěwany, dokelž dyrbi do Tradowa khoru žonu woprajić. Duž je mi poručił, waju knjezej nankej we jeho mjenje pisać: zo je wón z wuzwolenjom teju powědomneju khěrlušow cyle přez-

*) Nabožny serbski časopis, předkhadnik „Missionskeho Pósła“.
Wudawaŕ.

jene, a zo so waju knj. nankej wutrobnje dźakuje, zo je tak dobry był a jej k ćišćenju wobstarał. Wón jeho prosy, zo by jemu tola tu skomdu za zło njeměł, ale z jeho mnohim dźěłom zamolwił. A potom tež wo to prosy, zo by waju knj. nank tola tak dobry był a te ćišćane khěrluše z knj. Wjacku do Drježdźan pósłał. — Budźtej tak dobrej a prajtej tohlej wšo waju lubemu nankej.

Na waju lubu maćeřku tež husto pomysluju a so na to dopomnjam, kak smój sebi husto hromadźe sedźo to a druhe wuradźowałoj a dušnje hromadźe bajkałoj.

Postrowtej dźě lubeju staršeju a wšitkich waju lubych wjele króć wote mnje a tež wot mojeho mužatka.

Wostańtej strowej, wzmitej najwutrobnišu hubku a najlubše postrowjenje wot

waju serbskeje
Mile Imišoweje.

Haj, njeboćička Mila Imišowa je a budź za Was stajnje z błyšćatym přikładom, serbske knježny a knjenje!

W Freibergu, 12. hapryla 1897.

Ernst Muka.

Sursum corda!

K nowemu lětu 1897.

zaso smy běh lěta dokonjeli
Ze zrudnej tón, tón z wjes'łej wutrobu,
A zaso swojim lubym zbože přeli
Za nowe šćežki z nowej nadźiju.
Mój serbski ludo, tebi přeje z Boha
Wšo žohnowanje swěrna wutroba,
A zo we nowym lěće twoja dróha
Će horje powjedźe a do prědka!

Haj! *sursum corda!* to budź naše **hesło,**
Bóh z nami je a wjedźe mile nas.
Do ruki khroble zaso wzmimy wjesło
Za słónčny běh a wichorowy čas.
Za žohnowane dny, za mróčne khwile
Před přećiwnikami a z přećelom
Za naše Serbstwo wustupujmy čile:
Bóh žohnuj serbski lud a kraj a dom!

Čas khmurny je a njebjo pomróčene,
Naš mały lud so ćežcy bědźić ma!
Stej kruće, Serbowstwo a njeskhilene:
Bóh z tobu je a tebi dopomha!
Hdźež Bože słónčko koši serbske hona,
Hdźež serbska ruka brózdy wobdźěła,
Hdźež swěrne duše zwuki strowja zwona,
Njech k wšemu dobremu Bóh zbože da!

Mój serbski ludo!

Spěw žadyn njebu w słódkej serbšćinje
Při mojej kolebcy mi zaspěwany;
Ty njeznaty bě mojej wutrobje,
Mój serbski krajo bohumiły rjany:
A nětko sy ty moja domizna,
A sy ty, stare lube Serbstwo, moje
A wostanješ, dóńž jónu z Bohom ja
Tu namkać poslednje chcu městno swoje.

O Boži dźiw! do dalnych ranšich stron
Chcych ćahnyć wěry posoł wuzwoleny;
To zažnych dnjow bě młodźencowy són,
Dóńž druhi bu puć Boži wotewrjeny,
Dóńž widźach w Serbach prózdne wołtarje
A bjezpastyŕskich stadłow požadanje;
Dóńž Boži hłós we ćichej hodźinje
Mi dźeše: tu budź twoje skutkowanje!

O Boži dźiw! a nowe nalěćo,
Haj, nowe žiwjenje we dźiwnej pyše
A kćěw a spěw a słódke zbože wšo
We tamnych dnjach přez moju dušu dźěše.

Kaž nawoženja swoju njewjestu
Sym tebje, serbski ludo, horco pytał;
A nam'kach će; a ty sy z lubosću
Do swojej' srjedźby přećelnje mje witał.

A nětk sy mój! a twój tež wostanu,
Ty, moje Serbstwo horco lubowane;
Za tebje dźěłać, spěwać, — ćeřpić chcu
A nježadam sej wjetše zbože žane.
Do hłubokeje wutroby je sam
Mój Bóh mi pisał drohe mjeno twoje,
A nětko wostanje a steji tam,
Dóńž k wotpočinkej ćehnje ćěło moje.

Što pak mi z wočow hóřka sylzyčka
A z wutroby na tole słowo pada?
O lěnjosć, njedźak, hańbna přerada!
Na synow njeswěrnych mi wóčko blada.
Ty płakaš, Serbowstwo, tych dźěći dla,
Kiž swoju mać su hańbnje wopušćili
A z njepřećelom trubja do swěta,
Zo rowarjo ći dawno row su ryli!

So zjebaju! Bóh je naš škit a mzda,
Tón wjedźe nas přez złe a dobre časy!
So zjebaju! budź z měrom wutroba,
Po ćmě a nocy swita ranje zasy!
Hlaj, wjele wjetša hač wša přerada
Je Boža móc a we njej serbska swěra!
Tym słuži, kotřiž Boha lubuja,
Wšo k lěpšemu! o sylna słódka wěra!

Mój ludo, kruće dźerž, štož Bóh ći dał,
Njezhubi so sam, zo njeby wšitko zhubił!
Stej kruće, zo, štož Bóh je zakhował
Přez wěki, njepřećel ći njeby rubił!
Pój, bratře, ćiše ze mnu zaspěwaj:
Na słónčnym dnju, přez wšitke ćmowe nocy,
O Božo, wodź swój serbski lud a kraj,
A daj jom' serbski wostać w twojej mocy!

Serbska hola.

Njech běły sněh će kryje,
Zo ležiš ćichotnje,
Njech naléćo ći wije
Swój wěnašk wjesele:
Ty luba serbska hola,
Kiž w swěće njeznaja,
A zacpiwaju, — tola
Mi sy ty radostna!

Wěš, znaješ našu holu,
Kak luba, dušna je?
Tu widźiš łuki, rolu,
Tam wjeski přeměrne.
Kaž stołpy štomy dźeja
Wšě k njebja módrinje,
Će čerstwje wokhłodźeja,
Ći hraja lubozňje.

Tu Bože žito tyje
A róža něžna kće,
Tam domny baćon kryje
Sej hnězdo wysoke.

Słyš! stare rjane bajki
Ći wowka zaspěwa;
Hlaj, kajke cunje hrajki
Tam maju dźěćatka.

A přińdźe z róžičkami
K nam młódne nalěćo —
O, ptački, tehdy z wami
Tu wyska, spěwa wšo.
Nětk słyšiš „z procha stawa“,
Nětk „tam při rozpuću“
Nětk „dobra nóc“ so dawa
Pod běłej brězyčku.

Nóc. Połny měsačk swěći,
A lipa zakćěła;
O, kajku radosć skići
Tam reja wječorna.
Hdyž zynki tarakawa
A husle spěwaju;
Što wyššu radosć dawa
Za młódnu wutrobu?

A znaješ našej' hole
Lubozdnosć ponižnu,
Hdźež po horje a dole
Će wšitcy witaju?
Hdźež w swjatym Božim mjenje
Će strowi wutroba,
A hdźež, kaž doma, rjenje
So hósć a cuzbnik ma?

Hdyž w swěće přesćěhany
Žel abo tyšnosć maš —
Tu pokoj dokonjany,
Měr ćichi namakaš.
Ty hola lubowana,
Ty serbska, droha mi,
Će njezapomnju, rjana!
Mój postrow k česći wzmi!

Hymna.

Wótče, Ći khwalbu jandźeljo spěwaju,
Ty dawaš ludam přebywać na zemi;
Ty wěš, kak dołbo wšitke wostać maju
A khwalić ze wšěmi Će naréčemi.
Za Twój lud serbski słyš to požadanje:
Zdźerž jón a daj 'mu Twoje žohnowanje!

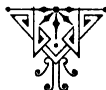
Zo bychu wšitcy Tebi khwalbu dali,
Na swjatkach kóždy lud bu poswjećeny;
Zo bychu Tebje dźaknje lubowali,
Njej' wot Twej' hnady žadyn wuzamknjeny.
Za Twój lud serbski słyš to požadanje:
Zdźerž jón a daj 'mu Twoje žohnowanje!

Swjeći su pósli pytali na swěći
Syły, kiž miłosć njepóznali ženje,
Zwabili k Tebi našich wótcow dźěći,
Je wučo, strowić w Jezusowym mjenje.
Za Twój lud serbski słyš to požadanje:
Zdźerž jón a daj 'mu Twoje žohnowanje!

A nětko temple Twoje w Serbach steja,
Z wysoka k Tebi wołajo so zwoni;
W serbšćinje starej k Tebi hymny dźeja,
Na swjatym městnje pokutnik so kłoni.
Za Twój lud serbski słyš to požadanje:
Zdźerž jón a daj 'mu Twoje žohnowanje!

Wotče, Ty miły, hlaj na Twojim trónje
Na swojich dźěći přichod dele z hnadu.
Daj swjatu khrobłosć, dobyćeřske brónje,
We zbožu, w horju Twoju móc a radu.
Za Twój lud serbski słyš to požadanje:
Zdźerž jón a daj 'mu Twoje žohnowanje!

Daj, zo my Tebi swěrni wostanjemy:
Ty — naš Bóh, Serbja — Twój lud do wěčnosće!
Po Twojim słowje z ćicha k Tebi dźemy,
Dóńž Ty nas wozmješ z horja do radosće.
Za Twój lud serbski słyš to požadanje:
Zdźerž jón a daj 'mu Twoje žohnowanje!

Njeboh knjeni M. Imišowej rodź. Pfulec.

Je wěrno? Ty sy wot nas domoj šła?
Tón zemski kraj, swój lud sy wopušćiła?
Je wěrno? ach, kak skorži wutroba
Nam dźensa Twoje dla, ty dobra, miła!
Twój drohi mandźelski, twój luby syn,
Twój serbski lud, kiž sy tak lubowała:
Kak horco płakamy, přewjele ždyn
Smy zhubili, hdyž dobru nóc sy dała!

Ty křesćanka, pobožna modleŕka
Kaž Monika za swojich dźeń a nocy,
Ty wěrypołna swěrna wutroba,
Ty Bože dźěćo w Jezusowej mocy:
Měj dźak za twoju starosć maćeŕnu,
Za swěru, z kotrejž sy nas lubowała,
Stokróć měj dźak za twoju lubosć wšu,
Ta wostanje, tu njeje smjerć nam wzała.

Hdźe sy ty, droha duša, khwatała?
A hdźe maš měrny sabbat, lubowana?
Při Jezusu! hdźež twoja domizna
Ći dawno bě, wot Khrysta zastarana.
„Kak zbóžna sym“, tak słyšu nazdala
Twój cuni hłós mi z njebja wysokosćow,
„Sym doma, hdźež smjerć, sylzy, zrudoba
So zbóžnje přeměnjeja do radosćow.“

My pak tu stejimy we sylzach ći
A prosymy wo měr při twojim rowje,
Zo by ći Bóh we wěčnej zbóžnosći
Dał přewinjerjow mzdu po swojim słowje. —
Sy morwa? — Žiwa sy a drěmaš tu,
Dóńž Jezus wšitke wotewri te rowy
A jeho jandźel z mócnej trubjelu
Nam krasnych jutrow zdźěli swjedźeń nowy.

Dźi, zandźel woči, dźeń so dokonja,
So swjatok zwoni nětk po Božej woli;
Měj dobru nóc, spi ćiše, maćeřka,
Ty pšeńčne zornješko we swjatej roli.
Ty spěwaŕka, we Božich njebjesach
Ze złotej harfu spěwaj Knjezej psalmy,
Před jehnjećowym trónom horjekach
Njes swoju běłu drastu, krónu, palmy!

Do twojej' rukow, Jezu, poručam
To ćěło, row a dušu wumoženu,
Te zrudne wutroby, ach, přińdź ty k nam,
Daj nadźiju, daj wěru wobkrućenu!
Će njepušćimy; žohnuj, žohnuj nas,
Ty skała pomocy, ty wěry kamjeń,
Wjedź nas přez ćěmny doł a zemski čas
Do Ziona, kaž jejnu dušu! Hamjeń.

Žohnowanemu wopomnjeću

njezapomniteje knjenje M. Imišoweje rodź. Pfulec.

*** 26. nalětnika 1827 — † 21. mał. róžka 1895.**

O! zaso, serbski ludo, z twojej króny
Je krasnych parlow jena padnyła!
Ze zrudnej dušu přimam swoje truny
We sylzach stejo, połny zdychnjenja.
Pój, Serbo, klakń so pola teho rowa:
Tu spi we Bozy Mila Imišowa!

Ty droha, što sy wuwopokazała
Nam wšitkim twojim połna lubosće!
Štó powěda, što sy nam šćedrje dała
Ty z twojej' krasnej' duše połnosće?
Ze swojej dobrotu wobohaćiła
Nas wšitkich, sebje sama zapomniła!

Kak sy ty naše duše zahoriła,
Ty njekhabłaca, swěrna Serbowka;
Kaž jasna hwězda sy nam předswěćiła,
Nas zbudźała za zbože Serbowstwa,
A złoty wusyw do nas wusywała
A krasny přikład starym, młodym dała!

Mój ludo, žaruj! zhubił sy přewjele,
Hdyž tuta wutroba pod hórku spi,
Njech twoje sylzyčki so ronja dele
Na jejny row we nutrnej dźaknosći;
Njech za njej dźakne słowa k njebju dźeja
A w wutrobje jej dźakne róže kćěja.

A hdyž tej drobej čestny pomnik staju
Tam w starym Hodźiju při swjatnicy:
My chcemy Serbstwo hajić w serbskim kraju
Po serbskej krutej swěrje wobstajnje:
To budźe jejne rjeńše spominanje
A našej' swěry hódne dźakowanje.

Mój serbski ludo! hlaj, po małej khwili
We Božim měrje skoro wšitcy spja,
Kiž tebje su ze smjerće wubudźili;
Jich žiwe duše tebje zaroća:
„Njakhabłaj, kruće stej, dźerž twoju wěru,
Swój narod, rěč a Serbstwo škituj swěru!“

„Wot wšitkich hórkow bórzy zaso taje
Wšón sněh a morwa zyma minje so.
Mój ludo, čehodla tak dołho traje,
Zo wocućiš za nowe nalěćo?
Ze spanja stań a witaj dźeń a ranje
A póznaj swojich wótcow wotkazanje!“

Najdróžša maćeřka, nětk w serbskim kraju
Pod Jezusowym křižom ćiše spi.
Tam měj so wěčnje zbóžna w Božim raju,
Tu njeb'dźeš zapomnjena mjez nami!
A hdyž sej swěru ruku zawdawamy,
Twój lud do Božej' rukow poručamy!

Hołdowanski spěw

při 800lětnym jubileju kralowskeho Wettinskeho doma.

Što mi přez serbske hole
So wothłós zbudźuje?
Što po horje a dole
So zběha luboznje?
Přez spěw a kěrluš duje
We Božej swjatnicy
A w wutrobach so čuje
Mi cyłej' Serbšćiny?

Dźeń mamy dźensa krasny,
Dźeń swjaty, wysoki!
„Swětlišo błyskaj, jasny
Woponje saksonski!
Lětstotkow dźensa wósom
So tebi dokonja!“
Tak spěwa z wulkim hłosom
Ći harfa radostna.

A hdźež při krónje šěri
So ruta kralowska,
Tam serbska wije w swěri
So lipa zelena.

Dźens serbska swěra błyska,
Kaž stajnje, z radosću,
A serbski narod wyska:
„Česć Bohu Wjeršnemu!“

Ći sława, kralo mócny,
Ći sława, kralowa,
Će, domje krajnowótcny,
Njech Bóh nam wozboža.
Wšě pruhi Božoh' słónca
Na tebje prosymy.
Rosć, kćěj a tyj bjez kónca
Nam wulki, zbožowny!

Na časy starodawne
Nam naše wóčko dźe:
Štó přez zahony trawne
Tam wora za přěnje?
To serbski ratař khmany,
Płuh serbski sprócniwy;
A přěnje žohnowany
Kraj płody přinjesy.

Na časy starodawne
Nam naše wóčko dźe:
Što přez bitwišćo krwawne
So lije žórlate?
Krej serbska přewulata
Za saksku sławu, hlaj;
Krej serbska powudata
Za krala a za kraj!

A tuta swěra skalna
Za krala droheho
A wěra njepowalna
Do Boha Wjeŕšneho
We Serbach wšudźe kćěje
Hač w khěžcy najnižšej
A wutrobu nam hrěje
Z lubosću horjacej.

Hdźež hrónčka młodosć spěwa
Při lipach stolětnych
A swoje reje měwa
Při směrkach měsačnych,
Starc powěsć rjanu baje
Wo času wojeŕskim,
A rjenje klinča haje
Ze spěwom wótčinskim;

Hdźež w kóždej khěžcy měrnej
So spěwa modlitwa,
So serbska zemja w swěrnej
Pilnosći wobdźěła,
Tam dźak dźens tysacory
Lud serbski zanoša,
A swjate wyšše chory
So k njebju zběhuja.

A swěru přilubjamy
Ze swjatej přisahu,
A ruku zawdawamy
Sej swěrnu bratrowsku:

Njech hwězdy zapadaju
A hory zańdźeja,
Tu kćěje swěra w kraju
Ći, kralo, njeskónčna!

Nětk wšitko poručamy
Do rukow Božeju:
Wšo, štož my smy a mamy,
To Bože dary su!
W nim wjeŕch a lud staj jene!
Stroštnje do přichoda!
Ty, Serbstwo wozbožene,
Spěwaj haleluja!

Witaj k nam!

Pryncej Friedrichej Augustej a pryncesy Luizy.

Hdyž Twoje wucho słyši zradowane
Tam z wulkich wěžow mócne zwonjenje,
To zda so ći tež swjatočne a rjane,
Hdyž wjesne zwónčki zwonja luboznje.
Hdźež wóčko rade wita róže krasne,
List ławrjencowy, čistu liliju,
Tam njezapomnički tež módrojasne
Do wěnca wij a hał'žku lipowu.

O dwójka nadobna, dźens k Tebi dźeja
Najlěpše přeća sakskej' wótčiny,
A Twoji Serbja Tebje postrowjeja
Ze swěrnym „witaj“ z cyłej wutroby.
Ze wšitkich krajow pósli přikhadźeja
A sćelu dary zeḿscy kralojo —
We swěrnych sobupróstwach Serbja steja
Za Tebje dźens před trónom Wjeŕšneho.

Tam wonkach w Božej stwórbje wotpadachu
Wšě łopješka, wšě kwětki zhinychu,
Kiž wutrobu nam lubje zwjeselachu
We lětnim času, — spěwy zmjelknychu;

Njech zhinu, womjelknu po stwórbnym rjedźe;
Najrjeńša kwětka kćěje nětko tu:
Dźens swoju knjenju Friedrich August wjedźe
Do wótčiny kaž krasnu liliju.

A tola sylzyčka tež k zemi pada,
Kaž rosa mača kwětne łopješka?
Na drohi row Ći Twoje wóčko hlada,
Na zbóžnu mać dźens dźaknosć spomina.
Budź jejna swěrna lubosć žohnowana,
A jejne žohnowanje w wšitkich dnjach
Njech z Tobu bywa, dwójka lubowana,
We słónčnej khwili a we wichorach.

A hdyž nam zyma lětnju krasnosć rubi,
Wój kwětnu domjacnosć sej twaritaj,
Hdźež lubosć bydli, hdźež so swěrje lubi,
Hdźež duša dźaknje praj: mój dom — mój raj!
Do njeho přejemy Wam Božu hnadu,
Bóh škituj Waju wšudźom dźeń a nóc,
K wšom' spočinanju wobradź swoju radu,
K wšom' dokonjenju swoju krasnu móc!

Ze zastarska khlěb dostawaše, sele
We serbskim domje powitany hósć;
Što Wamaj dźensa powituje sćele
Serbskeho luda swěrna wutrobnosć?
Serb jako nanajrjeńše dary skići
Wam modlitwy a swoje wutroby,
A naša wěra dopjelnjene widźi,
Štož modlo Wamaj duša wuprosy.

Što Wamaj prosy? Žohnowanje Bože,
Nětk zeḿske zbože — jónu njebjesa;
Štož swjatych přećow Wamaj přeć so móže,
We serbskim ludu wothłós namaka.
Wettino! sława Ći; o, kćěwaj krasnje:
Naš Bóh — Twój škit a Twoja wulka mzda!
Njech swěći Wamaj Bože słónčko jasnje!
Tak wzmitaj postrow swěrnoh' Serbowstwa!

Swojemu přećelej.

, bratře, dokelž mjelča moje truny
Już dlějši čas na serbskim parnassu,
Maš za to, zo sym přeradnikam runy
A njeswěrnikam, kotřiž lěni spju?!
Njeswěrny? Ja? kiž wo dnjo, w nocy prošu
Wot Boha našom' ludu zbože wšo;
Njeswěrny? kiž na duši swěru nošu
Modleřskej naše drohe Serbowstwo?

Što dyrbjał spěwać, hdyž nam zaspěwuje
Żałobne spěwy samo zańdźenosć?
Hlaj, blizko rowam sedźo započuje
Nam zahrać starych zrudnych hłosow dosć!
Njesłyšiš znate skóržbne melodije
Při rozwalinach serbskich sydlišćow
A tam, hdźež huste lisće štanow wije
A k modlitwam će wabi mnohi row?

Što swětej spěwać, kiž so spěwam směje
A dawa hořkoty za wotmołwu;
Kak mohł 'šće spěwać, hdyž so zyma drěje
A zrudoba přez wbohu wutrobu?

Hdyž rědko, rědko přećel wotmołwuje:
„Će rozymju, ty njejsy, luby, sam!“
A hdyž naš serbski lud so wotrjekuje
Sam — sebi, prawu, rěči, wotčincam?

Hdźe su ći młodźi, kotřiž zaspěwachu,
Zo „Serbstwo njeje hišće zhubjene“,
Zo „z procha stawa“ a so přisahachu
Serbskemu narodej za žiwjenje?
To běše — rjany són! po małej khwili
So zwiny swjatej wěcy tón a tón,
Před swětom, česću, mamonom so khili;
A slub? a přisaha? — to běše són!

A tak we žarowanskej drasće khodźi
Mi moja serbska musa, — přećelo, —
Ta často k starym pomnikam mje wodźi
A často spěwa: „Zakćěj, přichodo!“
A zaswita-li nalěćowy, krasny
Nam nowy, rjeńši přichod Serbowstwa,
B'dźeš słyšeć, bratře, nowy hymnus jasny,
A harfa nowe spěwy namaka!

Doctori Sorabico Imišej.

Wěš, bratře, štož ja znaju,
A znaješ, štož ja wěm?
Muž kćěje w serbskim kraju,
Nam drohi, luby wšěm.
Nad nim je Boža hnada
A we nim Boža móc
A při nim Boža rada,
Nam wšěm je swěrny wótc.

Wot jeho młodych lětow
A krutoh' wuknjenja,
Wot dźěłow, skutkow, bědow
A krasnoh' dobyća
Mohł powědać ći wjele,
Ja pak tu prosyć chcu:
Njech wjele lět Bóh sćele,
Jom' móc a strowotu.

* * *

Ty našoh' wóčka zernička,
Ty wutrobički wutroba,
Naš nan a naša pata ty,
Ty róža serbskej' zahrody,
Ty naše słódke wjesele,
Bóh wozbožuj a žohnuj će,
Bóh daj ći, serbski doktoro,
Ad multos annos zbože wšo!

Bratrej Gudźe Lubijskemu

k jeho 25lětnemu zastojnskemu jubileju.

słódke zbože, zbožowne zastojnstwo,
Přez Božu miłosć dostać za žiwjenje
Knjezowu přikazń: Ty swědko wěry,
Pas moje stadło!

Pjeć lustrow, bratře, je so dźens minyło,
Zo swěru kiješk nosyš Ty pastyŕski;
Duž Tebje z lisćom ławrjencowym
Wěncować dźemy.

Štož z wěčnej' studnje so Tebi žórleše,
Sy swěru čeŕpał Božemu stadlešku,
Słowo a skutki swjećeše Knjezej
Ćicheje słužby.

Horje a dele dźěše Twój zeḿski puć,
Radosć a horjo bu Tebi pósłane;
A Ty wza wobě z dźakowanjom
Z Božeju rukow.

Na dołhe lěta zdźerž Boža miłosć Će,
A wobradź zbože a swojej' hnady móc,
Zo so wot Tebje žohnowanja
Liwaju rěki.

Hlej, ruku Tebi skićamy bratrowsku;
Budź swěrny Serbo nam Serbam strowjeny;
Će z cyłej dušu žohnujemy
W Jezusa mjenje!

Bratrej Jakubej Njeswačidlskemu

k jeho 25lětnemu zastojnskemu jubileju.

Kaž pućowaŕ na Božej horje stejo
Swój dokonjany puć wobhladuje
A k njebju, k zemi woči wobroćejo
So hotuje na dalše kročele:
Tak, bratře luby, stejiš dźensa z nami
Na wysokosći Twojoh' swjedźenja,
A prosymy, zo Knjez nad njebjesami
Će dale škituje a wozboža.

Ty luby, swěrny pósle Khrystusowy,
Njezapomnitoh' nana hódny syn,
Ty njesprócniwy twarco winicowy:
Što ty nam sy, to wěš, to wěmy ždyn!
Kak wjele je přez tebje Boža hnada
Přez lustrow pjeć za Boži lud a dom
Nas žohnowała: hlaj, na tebje hlada
Naš cyły serbski lud dźens z khwalenjom.

Kak dźěłaše ty z nami, za nas swěru:
Ze swojim „Lutherom“ sy posylnił,
Ze swojim „Wótčenašom“ našu wěru
A z „Pruhami“ nam puće rozjasnił.

Twój „Katechismus“, twojoh' „Pósła“ słowa
We Serbach znaje kóžda wutroba,
A nětko bu přez twoju ruku z nowa
Nam wotamknjena „Serbska Rujana“.

O žohnowany dźeń, dźens wobnowjeny,
We cyrkwi starosławnoh' Kamjenca,
Hdźež bu za Božoh' pósła wuswjećeny
A dosta swjaty kiješk pastyrja.
O žohnowany dźeń, kiž dźensa swita
Ći, twojim lubym, twojej wosadźe,
Hdyž wěrna, swěrna lubosć tebje wita
A dźakna radosć kće we wutrobje!

Přez tebje bu přez Bože posylnjenje
Beth-El a Tabor twoja wosada,
Nas Mahanajim wobdawa tu rjenje
A měr Bethaniski nas wokřewja.
Njech wulke mjena sej do knihow swěta
Swět zapisuje abo zabudźe —
O bratře, twoje mjeno, dźěło, lěta
We knizy žiwjenja su spomnjene.

A dźensa woči, rucy pozběhamy,
Psalm Jakubowy w dźaknej wutrobje:
Za wšitko, Knježe, tebi khwalbu damy,
Štož smilnje našom' bratrej činješe,
A kaž je swěru w Jesusowym mjenje
Twój wotročk Twoje stadło wjedł a pasł,
Tak spožč jom' dale šćedre wozboženje
A žohnuj bohaće joh' kóždy čas!

Ty pak budź w Božim mjenje powitany
Najswěrnišo, swój kiješk stroštnje wzmi!
Budź dale žohnowanje, žohnowany
Lět nowych zbóžnych pjećadwacyći!
Bratrowscy ćehńmy dale dźeń a nocy
Tom' Knjezej k česći, Serbam k wužitku!
Bóh žohnuj, posylń Tebje w swojej mocy
Tu k zbožu a tam k wěčnom' wjeselu!

Bratrej Kubicy Bukečanskemu

k 25lětnemu zastojnskemu jubileju.

Naš lud je lětsa swjećił dopomnjeće
Zatrašnych bitwow, krasnoh' dobyća;
A dźensa, lubowany, k tebi wjedźe
Nas dopomnjeński swjedźeń khwalenja:
Dźens, luby bratře, sy we swojim Bozy
Lět żohnowanych pjećadwacyći
Ty ćahnył w zastojnstwje po swjatej drozy
A lustrow pjeć kij njeseš pastyřski.

Słyš! Tajkej' hnady dla přez tele hory,
We twojim domje, twojej wosadźe
So zaspěwaju dźakne wyšše chory
Z wothłosom w twojej — w našej wutrobje.
A ze rtom, z cyłej dušu postrowjamy
Će, luby pósle Boži, wjesele,
Ći zbože přejo ruku zawdawamy
Za dalše podróžnistwo zbožowne.

Kaž znamjo křiža Twojej' swětłej' wěže
Do wysokosće kaza wutroby,
Tak, luby, twoja zemska dróha dźěše,
Tak wjedźeše ty stadło pastyřscy.
Zionske murje sy ty pilnje twaril,
So Khrysta swědčenja njehańbował,
Nam sprawnu bratrsku lubosć přeco daril,
Mjez swojim serbskim ludom swěru stał.

Přez twoje hladanje, o bratře, kćeja
We twojej wosadźe tři róžički,
We lisće na Korinthiskich wšak steja
Nam wopisane tamne zbóžne tři.
Swój wažny hłós sy husto pozběhował
Za krala drohebo a wótcny kraj,
A stajnje kralej kralow přiwjedował
Tak wjele wutrobow za Boži raj.

Za tajku Božu hnadu přikhadźamy
Dźens z radosću a z Božim khwalenjom,
Přec' w lubosći na tebje pohladamy:
Bóh žohnuj Tebi wutrobu a dom!
Hdźežkuliž změješ swoje skutkowanje,
Bóh Knjez budź tebi škit a mzda a móc,
Će postrowi jeho miłosć kóžde ranje,
Wjedź jeho hnada će přez dźeń a nóc.

Ad multos annos! Zbóžnych lětow wjele
Ćehń, bratře, z nami dale jenu ćěř,
Njech zbože bohate Knjez tebi sćele,
Wšo žohnowanje, swětło, radosć, měr.
We mjenje Knjeza tebje žohnujemy,
My, kotřiž z Knjezoweho doma smy.
A bratrowscy nětk dale ćahnyć chcemy
Do swjatoh' dźěła Božej' winicy!

Zdychnjeńčko.

(Po němskim.)

Haj, wzmi ty rucy mojej
A wjedź mje sam,
Dóńž ja do ruki twojej
Tu dušu dam.

Samlutki hić njemóžu,
Nic kročałku;
Po tebi ja so złožu,
Kaž ty chceš, du.

Njech z twojim křidłom kryješ
Mi wutrobu,
Njech měr do njeje liješ
A zbóžnosć wšu.

Hač wjedźe dźiwne puće
Mje twoja móc,
Mje domoj njeseš ruče
Přez dźeń a nóc.

Wutrobna próstwa
za „Towarstwo Pomocy za studowacych Serbow“.

Nimaš ty žanu hriwničku,
Kiž by ty darił z lubosću?
Bóh je tak wjele tebi dał,
Njeby ty ničo wurunał?
Za Božu česć a swjatnicu
Nimaš ty žanu hriwničku?

Kak zrudne to, hdyž wosada
Snadź nima žanoh' pastyrja,
Kiž by we Božim domje stał
A Bože słowo prědował
We serbskej rěči, tak zo ma
Kóždźički wěčnoh' wužitka.

Kak zrudne tam, hdźež dźěćatka
Snadź luboh' muža nimaja,
Kiž wuči słowo Jezusa:
„Njech ke mni přińdu dźěćatka“,
Hdźež cuzbnik rěči to a to
A je ći telko podarmo.

Što pomha hłowu napjelnić
A dušu prózdnu wostajić?
Za žiwjenje, za njebjesa
Njech wuknu naše dźěćatka!
To pak so jenož stanje, hlej,
We swjatej rěči maćeŕnej!

O, zo by Bože kralestwo
So wšudźe Serbam přinjesło
We starej rjanej serbšćini;
Wšak steji tež we bibliji,
Zo prědowachu na swjatkach
Tam wěrnosć we wšěch jazykach.

O, pomhaj, wšako móžeš to,
O, přispoŕ Bože kralestwo
A přinjes swoju šerpatku
— Snadź dwě tež — našom' towaŕstwu.
A dopomń swojoh' přećela,
Zo by dał teho runjeća.

Štóž dobre wě a nječini,
Tón Boži hněw sej zasłuži.
Štož dźensa maš we rukomaj —
Hač jutře tež? — Duž dźensa daj!
Bóh žohnuj twoju wutrobu,
A wopomń: smilni zbóžni su!

K hwězdźičkam slěbornym.

K hwězdźičkam slěbornym
Tam na njebju
Błyšćitym přećełnym
Přec' zhladuju.

Wšudźenko ćišina,
Měr, pokoj je;
Mysička zejhrawa
We wutrobje:

Na rjany, słódki čas
Tam w Łužicy
Spominam přeco zas'
Požadliwy.

Na skały, hrodźišća,
Na hajki was
A łukow kćenička
Spominam zas'.

Lećeć kaž łastojčka
Na ranje chcył,
Bjez měra, doniž ja
Bych w Serbach był.

Hwězdźički z wutroby
Kraj łužiski
A mojich Serbow wy
Postrowće mi.

Wojaka božemje.

Hanka rjana
Lubowana,
Jenož khwilku stój!
Z nowym ranjom
Ze switanjom
Ćehnje luby twój.

Jutře rano
Daš ty snano
Posledni mi koš.
W dalokośći
We lubośći
Boha za mnje proš!

Hdyž zaswita,
Truba wita,
Tebje spomnić chcu;
A hdyž ćmowa
Nóc dźe, z nowa
Tebje postrowju.

Kaž so hodźi!
Bóh wšo wodźi,
Radosć zrudobu.

Hdyž pak ćahnu,
W bitwje panu,
Troštuj maćeŕku.

W Božim mjenje!
Luba, ženje
Njezabudź ty mje!
Boža hnada
Njech će hlada
A će přikryje.

A hdyž truba,
Moja luba,
Spěwa měrny čas,
Potom rjany
Žohnowany
Změjemoj swój kwas!

Zrudne čakanje.

Čaka Hanka, čaka cyłoh' lěta pjatki,
'Zo by jejny luby wróćił so na swjatki.

Minu, Hanka, minu wšě so lěta pjatki
Luby twój so k tebi njewróći na swjatki.

Čaka Hanka, čaka wutory a srjedy,
Kóždźički dźeń hlada, hač njepřińdźe tehdy.

Dźeja, Hanka, dźeja wutory a srjedy,
Wostała sy sama, wón njepřińdźe tehdy.

Njedźele ty hladaš, wšitke ponjedźele,
Wutrobje so styska, sylzow płakaš wjele.

Njedźele so minu, wšitke ponjedźele,
Wón njepřińdźe ani lisćika njesćele.

„Maćeřka, hdźe wosta synk twój luby młody?"
„Čakaj, luba, wěsće budźe tu na hody!"

Nazyma so miny, minychu so hody,
Sylzow wjele padźe do rěcynej' wody.

A na jutry zdychny: „Běda, Hanka, běda,
Wutroba ći skhori, cyła sy ty blěda!" —

W ćichej nocy słyši cunje zaspěwanje:
„Hanka luba, morwa budźeš třeće ranje."

„Daloko twój luby leži, spi pokojnje,
Doby česć a sławnje padźe w krwawnej wójnje.“

Třeće ranje zwonja zrudnje z wěže zwony,
A nad Hanku běža jasnych sylzow rony.

Wojaka row kryje w cuzej dalnej zemi,
Hanka spi pod křižom, drěma pod róžemi.

Adventski spěw.

Hdźe je ta hospoda? Luk. 22, 11.

Što klinčiće wy dźensa mi tak jasnje,
Wy zwony, w wutrobje a wušomaj?
Što spěwaju tak rjenje a tak krasnje
So Bože kěrluše přez zemski kraj?
Što zanošuja bohaći a khudźi
„Kak powitam ja tebje“ wjesele?
Što zwjeseluja dźensa wšitkich ludźi
A koho witaju tak radostnje?

Advent je Knjezowy! Nětk pychu swjatu
Wzmi cyrkej, Jezusowa njewjesta;
Twój zbóžnik dźe, kral wšeje česće z hnadu,
Ćehń jemu napřećo, ty zbožowna!
Nětk wrota čińće wysoke a durje,
Najrjeńšo pyšće wudwjerna a próh
Z tym spěwom: „Twarmy Zionowe murje,
Přińdź, Knježe naš, do twojich swjatnicow.“

Advent je Knjezowy! a zdala wostać,
O duša, dyrbiš swětnym wjeselam;
Dźerž swěru, — chceš-li Božu hnadu dostać,
Tón ćichi čas wot Knjeza daty nam.
Nas swjećić dyrbi jeho přichod swjaty,
Knjez přińdźe k nam, duž k njemu khwatajmy;
Ach, wostaj błazne žorty, směški, blady,
Wjedź, nětk je swjaty přichod Knjezowy!

Wón steji zas' před twojim domom ćiše,
So praša: „Je tu za mnje hospoda?
Ty khuduški we winje a we hrěše,
Štóž je mi wotewrił, tón wšitko ma;
Z tym chcu ja dźeržeć swoju wječeŕ Božu,
Jom' wudźělować swoje bohatstwo,
A za to na so wzać, kaž ja sam móžu,
Twój hrěch a twojich winow brěmješko.“

„Hdźe je ta hospoda? wšu swětnu haru
Chcu wobroćić do měra słódkeho,
Chcu měnić twojich sylzow hóŕku maru
Do balsama a skićić lěkaŕstwo.
Twój dom, hdyž budźe za mnje wotewrjeny,
Kaž Beth-El budźe a Bethanija,
We mojej hnadźe budźeš wozboženy,
Ty luby, hlaj, ja přińdu twoje dla!“

„Ty luby, wotamkń! njezacṕ moje słowa,
Nětk přińdźech k tebi, — jónu ke mni ty,
Hdyž twoje ćěło dźe do ćichoh' rowa
A twoja duša pyta domizny.
Štóž mje je zaćisnył, je zaćisnjeny,
Na wěki wěkow ma do čwile hić;
Štóž da mi hospodu, je wumóženy,
A jemu chcu tam durje wotewrić!“

Spěw.

(Po němskim.)

Ja chcu će, Jezu, sylnosć moja
A pycha moja, lubować;
Mi dyrbi přeco khwalba twoja
We swjatej słužbje mocy dać.
Će, swětło rjane, lubuju,
Dóńž w twojej rucy jónu mru.

Će, žiwjenje, chcu pozběhować,
Kiž zbóžnik sy a přećel mi,
Ći swoje spěwy zanošować
We twojej rjanej swětłosći;
A moja duša spěwa ći:
Pój, nawoženja njebjeski.

Ach, zo tak jara pozdźe póznach
Će, moju rjanosć, Jezuso;
Ach, zo tak jara pozdźe wuznach:
Ty sy mi jene a tež wšo!
To tyši moju wutrobu
A skomdźenja so winuju.

Ja, twoje jehnjo wukupjene,
So zabłudźich do pusćiny,
A moje wóčko zaslepjene
Pozaby twojej swětliny.
Ty pak mje k stadłu wróćo wza
A widźeńčko mi zaso da.

Měj dźak, ty słónčko rjane, jasne,
Zo khodźu nětk we swětłosći.
Dźak, Jezu, wjesele překrasne,
Zo smilnje mje wuswobodźi.
O, kak mohł ći dosć khwalby dać,
Zo chceš mje nětk wulěkować.

Ach daj, zo njebych nihdy zbłudźił
Wot twojoh' puća wuzkeho,
Će nihdy njebych z hrěchom rudźił,
Mój smilny, drohi pastyrjo.
Rozswětluj ćěło z dušu mi
A zdźerž mje w twojej jasnosći.

Mój čestny wěnco, moja króna,
Će lubuju, mój zbóžniko;
Ći dyrbi klinčeć harfna truna,
Mój dźěl je z tobu zbože wšo.
Će, moje swětło, lubuju,
Dóńž w twojej rucy jónu mru.

Ja podróžnik běch samlutki.

Ps. 34, 7. Jako khudźina wołaše, słyšeše Bóh Knjez.

Ja podróžnik běch samlutki,
Mój puć bě w ćěmnosćach,
Dóńž z hnady swětłosć při tebi,
O Jezu, namakach.

Ze wšitkej mojej stysknosću
Kaž syn běch zhubjeny:
Ze swojim słowom, swojej krwju
Mje wumoh, Jezu, ty.

O, zo bych přeco začuwał
Móc twoju w wutrobi,
Na tebje swěru zhladował,
Ty swětło w ćěmnosći.

O, wuč mje, Knježe, wuč mje sam
We mojej słabosći;
Ja žiwjenja njenamakam,
Hač, Jezu, při tebi.

Za twojej' hnady bohatstwo
Sym wěčnje, Jezu, twój.
O swjate Bože jehnjatko,
Hdy dha so widźimój?

Chceš wumrjeć we zymje a nuzy?

Ezech. 33, 11. Čehodla chceće wumrjeć?

Chceš wumrjeć we zymje a nuzy,
We hłodźe a lačnosći tu,
Hdźež swět tebje tyši tón cuzy
A wutrobu ćežuje wšu?

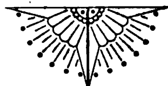
Hdźe chceš ty we wěčnosći wostać?
Swět zańdźe kaž para a dym.
Ach, njechaš ty wodaća dostać?
Praj: zhubjene dźěćo ja sym!

Tam, hladaj, na tebje nóc łaka,
Ćma, stróžele, woheń a hrom;
Tu Wóćec twój miłuški čaka
A hlada, hač njepřińdźeš dom.

Je twojedla dawno so tyšił;
Pój k njemu, na kolenach praj:
We njebju, před tobu sym zhrěšił,
Mi smilnosć a wodaće daj!

Njesłyšiš te jandźelske spěwy
Dla hrěšnika pokutneho?
Njewidźiš, zo Wóćec twój miły
Ći hižo dźe napřećiwo?

Chceš wumrjeć, ty wbohi? budź žiwy!
Chceš stradać? twój Wóćec wšo ma!
Khlěb, wino, wěnc, pjeršćeń a běłe
Ći drasty toh' žiwjenja da!

Knježe, pósćel mje!

Jes. 6, 8. Ja pak dźach: hlaj, tu sym ja, pósćel mje!

Słyš! hłós Jezusowy woła:
»Štó mi swěru słužić chce?
Štó na horu a do doła
Dźěłać póńdźe wjesele?«
Dźěłaćerjej kóždźičkemu
Krasne myto skićuje;
Njewotmołwiš rady jemu:
»»Tu sym; Knježe, pósćel mje!««

Jeli njem'žeš jěć přez morjo
Za njoh' dźěłać daloko, —
Wjele nuzy, wulke horjo
Móžeš zmjeńšeć najbližšo.
Nimaš wjele, to daj mało
Zwólniwje a z modlitwu;
Jeho wóčko pohladało
Hnadnje je na šerpatku.

Njemóžeš-li w mócnej rěči
Prědować kaž Pawoł tu,
Pozběhuj na hrěšnym swěći
Jeho smilnosć pastyrsku.
Přewostaj wšě mócne sudy
Knjezewi a hladaj sam,
Zo by dźěćo abo khudy
Za tebje wšak swědčił tam.

Hdyž njemóžeš swětnej' sławy
Docpić a nic bohatstwa —
Radšo spokojny a mały,
Dyžli wulki bjez měra.
Česćuj swojich wótcow herbstwo,
Njehladaj za swětom ty,
Škituj, lubuj swoje Serbstwo,
Potom budźeš zbožowny!

Jeli na Zionskej muri
Njemóžeš być z stražerjom, —
Ponižnje stej pola duri
A proš: dźěći, pójmy dom!
Twoje modlitwy a spěwy
Zanoš w Božej swjatnicy,
Zo twój zbóžnik miłosćiwy
Budźe přez nje khwaleny.

Jenož njepraj: Mojej rucy
Nimatej wšak dźěła tu,
Hdźež tak wjele dušow ducy
Khwata k swojom' skaženju;
Hdźež twój zbóžnik tebje žada
K swjatom' dźěłu w winicy.
Njech wón podarmo njehlada,
Njech ty prajis: Pósćel mje! —

Wrota su ćěsne a puć je wuzki.

Mat. 7, 14.

Što chceš ty čakać, što chceš so dlić,
Na strašnym puću do hrózby hić?
Twój zbóžnik woła: o, dźěćo, stój,
Na wuzkej šćežcy pój ke mni, pój!

Do čwile wjedźe ta šěrša ćěř,
Tam nihdy nimaš swětło a měr,
Tam zboža njeje wobstajneho,
Na wěrne zbože, ach, dopomń so!

Na wuzkim puću khodź k njebjesam. —
Ach, mało dušow tam wuhladam;
Při ćěsnych wrotach sej pytaj měr,
So njekomdź, khwataj a jenož wěř!

Chceš dlěje čakać? štó wě, štó wě,
Hač dny a nocy su zašłe dźě
Po krótkej khwilcy; ach, rozsudź so,
Tam kiwa hela, tu zbože wšo.

Pój, lubowany, so njekomudź!
Dźens hišće wostaj tón šěrši puć,
Dźens hisće cyle so přepodaj
Swojemu Knjezej za Boži raj!

Wójnski spěw.

(Po němskim.)

So njeboj, małe stadleško,
Hač njepřećel tež hori so,
Zo by će skazył cyli.
So tyši twoja wutroba;
Wjedź, twoja wulka stysknosć wša
Ma kónc po małej khwili.

So spokoj, dokelž Boža je
Wěc twoja, tón će wumóže,
A dobyće je twoje.
Hlaj, jeho mócny Gideon
Ze wšeje nuzy wjedźe won
Stadło a słowo swoje.

Tak wěrnje, hač je wón Bóh sam,
Tak wěsće wupomha tež nam;
Bóh Knjez tych swojich znaje.
Swět, z helskimi čert wrotami
Pak na wěki so wohańbi,
A naša radosć traje!

Hamjen! o Jezu, pomhaj ty,
Dokelž naš Knjez, škit, ryćeř sy;
Pomhaj přez twoje mjeno!
My, twoja cyrkej, spěwamy
Djak, khwalbu, česć do wěčnosće,
O Jezu, tebi jeno!

Boži wojowarjo.

Eph. 6, 11. Woblečće so cyłu bróń Božu.

So woblekaj bróń Božu, zběhń khorhoj wysoko,
Tu swjatu khorhoj křiža, kiž wěčnje błyšći so:
Tu njes přez ćmu a swětłosć we swojim zbóžniku;
Wšo dobyće je twoje we tutym znamjenju!

So woblekaj bróń Božu; njech wěra je twój škit,
Twój kryw, mječ, sylny kabat, tak přewinješ tón swět.
Z tej brónju wopasany ćehń puć swój do rowa,
Tak přewinješ ty helu a docpiš njebjesa!

To Konstantinus jónu je derje dopóznał,
Nic brónje ani wójsko, naš Knjez je wojował,
Naš Knjez za njeho doby a jemu pokaza
Na njebju křiža znamjo, to znamjo dobyća.

Što Augustina z ruki tam čertej wutorže?
Kak wocući ze smjerće za nowe žiwjenje?
We Božim pismje skići po próstwach Moniki
Wšě swjate brónje jemu naš Knjez najsmilniši.

So woblekaj bróń Božu; tón swět wšak leži w złym
A služi temu złemu a hrozy wěrjacym.
Naš Knjez nas posylnjuje, nam swěru dopomha
Ze wšeho złeho skutka do swojoh' kralestwa.

Duž chcemy, lubi, swěrni, z tej brónju wojować,
A wjes'le z našim Knjezom we wšitkich bědach stać.
Tu brónje a tam palmy, tu słabi, krasni tam
A zbóžni! Haleluja! Haj, Jezu, pomhaj nam!

Dźerži twoja kótwica?

Hebr. 6, 19. Nadźija, kotruž mamy jako wěstu a twjerdu kótwicu.

A dźerži twoja kótwica
We mócnych wichorach,
Hdyž nad tobu je nóc a ćma
A hroza delekach?
Tu žołmy wyše stupaju,
Tam skała zběha so,
Kiž traši twoju łódźičku —
A brjóh je daloko!

A dźerži twoja kótwica
We styskach wutrobnych,
Hdyž duša sprócnej křidle ma,
Će tyši swět a hrěch?
Hdyž měr a zbože wutroby
Ći hela rubić chce,
Zo často zdychaš samotny
A płakaš žałostnje!

A dźerži twoja kótwica
We tamnej hodźinje,
Hdyž čuje tyšna wutroba,
Zo smjerć ći blizko je?

Hdyž zemi rjeknješ božemje,
So zhubi kóžda móc,
So skónči twoje žiwjenje,
A přińdźe dołha nóc?

Haj, wěstu twjerdu kótwicu
Ma naša łódźička:
Tu žiwu zbóžnu nadźiju
Na miłosć Khrystusa!
Njech wichor dźe najstrašniši,
So žołmy waleja:
Nas wita přistaw njebjeski
A swětłosć bjez kónca!

Nic tudy — ale wěsće tam!

1. Kor. 13, 12. Tehdy pak dopóznaju, kaž tež ja dopóznaty sym.

Nic tudy — ale wěsće tam
We tamnym kraju slubjenym
Ja wšitko swětłe namakam,
A zańdźe ćma a mhła a dym.

Za wšitke Bože potajnstwa
A moje zrudne sylzyčki,
Za bědu, horjo, ćeŕpjenja
Tam swětłosć budźe data mi.

Za róže bórzy zwjadnjene,
A nadźije, kiž wumrěchu,
Za ćernje, rany, mróčele
Tam swětłe pruhi dostanu.

Za kóždе: k čemu? čehodla?
Na wšitke styskne prašenja
Ći zjewi miłosć Jezusa,
Zo je će zbóžnje wodźiła.

Štož date bu a wzate mi,
Tam rjeńše zaso namakam,
A z harfu spěw najdźakniši
Ći, miły Jezu, zaspěwam.

Dopóznać, kaž sym póznaty!
O słowo krasnoh' slubjenja:
Kaž Wón nas znaje, budźemy
Wšo wědźeć połni wjesela.

Duž pokoj, luba wutroba,
A wobaraj wšěm stysknosćam;
Ći budźe swětłosć spožčena
Nic tudy — ale wěsće tam!

Přińdź dele a pomhaj nam!

Japošt. skutki 16, 9.

Z lódneje Zelénskéje,
Wot brjohow Indiskich,
Z Afriki horcotneje,
Wot kupow narańšich,
Wot wjele cuzych krajow,
Ze žahłej pusty tam
A z rjanych palmnych hajow
Hłós woła: Pomhaj nam!

Słyš! to je žałosćenje
A próstwa styškniwa
Wo Jezusowe sćenje,
Wo přichod Božoh' dnja:
We nócnej ćmě a hrozy
Je duša njeměrna,
Dóńž wutroba we Bozy
Swój pokoj namaka.

Přez smilnosć zahojeny
Njezechceš w dźaknosći,
O bratře wumoženy,
Być Samaritiski?

A nima žiwa wěra
We dźaknej lubosći
Tež khlěb a wino měra
Njesć druhim na zemi?

Je zhinyła móc sele?
Je dobył swět a hrěch?
Hlaj, městna je tak wjele,
Tak mało wěrjacych;
A tola budźe jeno
Měr, zbože, radosć wša,
Hdyž Jezusowe mjeno
So wšudźe słyšeć da!

Wy rěki, morja, žołmy,
Wy swětłe hwězdźički,
Wy wichory a hromy,
Spěwajće Knjezewi.
Hdźež swěći jasnosć słónca
A čłowjek bydło ma,
Tam wšudźe a bjez kónca
Knjež sceptař Jezusa!

Kapri.

Dopomnjeće na italske pućowanje.

Při Napoli, na kupje Kapri běše,
Hdźež swětłe słónčko wšitko pozłoći;
Tam města murje, cyrkwje, hrody, wěže,
Tu mófski brjóh we južnej krasnosći,
Tu w koło wokoł' jasne módre žołmy,
Tam jasne módre njebjo wyše mje,
A dale palmy, stołpy, běłe domy —
O Kapri, štó hdy tebje zabudźe!

A tarentellu rej'wać počinachu
Dźě rybakojo, holcy, łódźnicy,
A druzy wokoł' stejo zaspěwachu —
To běše klinkot, brinkot wjesoły.
Na mandolinach přewodźachu druzy,
Na flejće bruny hólčec zapiska:
Tón cyły rjany swět, tón južny cuzy
Mje pućowarja dźiwnje wobkuzła.

A tola bu wša krasnosć přetorhnjena,
Hdyž pocpulu ja z dobom wusłyšach! —
Bu zrudna wutroba? bu zwjeselena?
To klinčeše kaž domach w Łužicach;

We Łužicach we róžow połnej meji,
Hdyž słónčko dom dźe, rosa kapota,
A Bože žito wšo we wóni steji,
A horkach swěći prěnja hwězdźička.

Přez móřske žołmy słyšach zynki zwona,
Kaž wjesneho we serbskej domiznje,
Kiž swjatok zwoni přez te ćiche hona
A njese měr a pokoj wutrobje.
Je móžno, zo při połdnju rosa pada?
Što hewak mojej woči womača?
A što we wutrobje tak mócnje žada:
Ćehń, putniko, dom — dom do Wóslinka!? —

Hłós we mni dźeše, derje dosłyšany:
So njedaj nihdy mylić, wutroba;
Njech je tón južny cuzy kraj wšak rjany, —
Najrjeniša je serbska domizna!
Te kupy hišće raz, te hory, hrody
Sej wobhladach — a kiwach Božemje.
So čołmik wjezeše přez mórske wody,
A putnik ćehnješe dom wjesele.

Serbskim maćerjam.

Wy maćerje,
Kiž w modlitwje
Nad swojim dźěsćom zdychujeće k Bohu;
Wón wobradź wam
A dźěćatkam
Tak won kaž nutř dźě žohnowanu dróhu.

O wěsće wy,
Zo wutroby
A duše dźěćatkow su rola swjata?
Bóh je jich wótc,
A Boža móc
Do wašich rukow maćeŕnych je date!

Zakhowajće,
Njeskažće je,
Do mjehkich dušow symjo rozsywajće;
Za žiwjenje,
Do wěčnosće
Najlěpše herbstwo synam dźowkam dajće.

Za serbšćinu,
Za swěru wšu,
Za Serbow počink, rěč a narod stary
Je wohrěwaj,
So njewostaj,
Dóńž sama zbóžnje lehnješ so na mary.

Pak ćma a nóc
Pak kćěw a móc
We twojich dźěćoch Serbowstwu so stanje.
Bóh zbože daj
Za serbski kraj,
Za naš lud jasne switanje a ranje.

Zo pomnik ći
Najkrasniši
We twojich dźěćoch maš na serbskej zemi,
Dóńž drěmać chceš
A wotpočnješ
Při swjatnicy pod křižom a róžemi.

Přidawk.

Pěsnje a spěwy Mile Imišoweje rodź. Pfulec.

I. Pěsnje z młodostnych lět.

1. Wěšćeŕka.

(Z lěta 1849.)

Paćeŕkata rosa steji
Na zelenych trawičkach
A pod módrej njebjesčinu
Zybola so hwězdźički.

Ćicha nóc, nóc swjatojanska,
Přemóhła je Łužicu,
A sam Čornobóh tón stary
We ćmičcy tam drěmota.

Jeho wołtaŕ poniženy
W zymnych leži spadankach,
Kur a płomjo njestupatej
K stronam pobłyskowacym.

Nahle pak so zahe z ranja
Swětleško tam zaswěći,
A z Prašicy kuzłaŕniska
Přibliži so wěšćeŕka:

„Ach ty lěso, žałosć ze mnu:
Dźensa je mi lětny dźeń,
Zo mi nana wojewodu
Njepřećeljo zabichu.

Wón je, Serbja, swěru wodźił
Wašich wótcow rjekowskich,
Jeho khorhoj dobywaŕska
Z jeho smjerću wosłabny. —

Serbja, skónčene su bitwy,
Stare bitwy železne:
Njebudźeće wjacy z mječom
Za swój jazyk wojować.

Serbja, nětko z wjesołosću
Brónje ducha přimajće,
Pokazujće cyłom' swětej,
Zo tež waš duch skutkuje!

Na ranju tam hižo swita,
Swětłe zerja stawaju:
Słónčko skhadźace budź znamjo
Serbskoh' nowoh' žiwjenja.

Serbja z nowa rozekćěju,
Rozektu přez wědźenstwa,
W duchow žiwjenju jim budźe
Dołhi rjany, jasny dźeń!“ —

Prěni pružik słónčka lědy
Padźe na kraj Budyšski,
Wěšćeŕka so nahle zhubi,
Nasta dołhi jasny dźeń.

Čornobóh so zradowaše
Wjesołeho wěšćenja,
Z horda pozběže swu hłowu
Hladajo po dalinach:

Kćějće pod knježeŕstwom miłym,
Kćějće, swěrne Łužicy!
Njech so Serbow hódnosć khwali
We wšěch swěta kónčinach.

2. Při zejmanju njewjesćinskeho wěnca.

(28. žnjeńca 1851.)

Kaž holičo će pyšili
Su róže najrjeńše;
Kaž njewjestu će wudebi
Wěnc krasny čestnosće:

Tak pyš nětk młodu mandźelsku
Će wuznam žonjacy!
Bóh wobradź ći pod kapičku
Čas wulcy zbožowny!

3. Serbskemu narodej.

(Z lěta 1853.)

Prubi słónca nalětneho
Přirodu nětk wobswětla;
Wšo ze spanja hłubokeho
Mócnje wuwubudźeja.
Cyła stwórba w radosći
Spěwajo so wjeseli.

Zymske časy wobdawachu
Narodnosć tež serbowsku,
Njepřećelske zahubjachu
Jeje pychu kćějatu,
Skutkowanja žiwjenje
Zadźěwane mrěješe.

Boža lubosć pak će miła,
Serbstwo, njebě zabyła;
Jeho ruka dobroćiwa
Je će zaso wumóhła.
Nalětnja nětk ćopłota
Twoje žiły wotamka.

Wutroby je wopušćiła
Zymna, twjerda lodojtosć,
Młódniwa je wustupiła
Rjana swjata horliwosć.
Skutkowanje wótčinske
Twojich dźěći radosć je.

Tak je stwórby wubudźenje,
Wocućenje w přirodźe
Wjesołe mi dopomnjenje
Na Serbowstwa nalěće;
Haj, na lube Serbowstwo
Dopomnjam tak rada so.

Narodnosć ty moja serbska,
Horco tebje lubuju;
Tebi sym ja poswjećiła
Radosćiwje wutrobu.
Narodo mój serbowski,
Na wěčne sy drohi mi!

II. Duchowne spěwy.

a) Prěnjotne.

4. Hodowny spěw.

(Hłós: **Wojuj prawje, hdyž ta hnada.**)

Wyskaj, syła wuzwolena,
Twojoh' Knjeza pozběhuj!
Zraduj so, ty wozbožena,
Dźaknje před nim poklakuj!

Wěš dźě, kajki dźeń ći swita,
Kajke ranje zeskhadźa?
Zbóžnje cyły swět će wita,
Narodny dnjo zbóžnika!

Zbóžnje dźensa tebje khwala
Twoji swěrni, srědniko;
Hnući we wutrobach pala
Horcy dźak ći, Jezuso.

Kajke zbože za wšě ludy
Tamna nóc je přinjesła,
Hdźež ty złamać hrěch a błudy
Stupi k nam do člowjestwa!

W hrěchach, złósći ponurjeni
Ludźo strašnje drěmaja,
Hněwu, sudu zapadnjeni;
Nóc jich kryje, ćěmnosć, ćma.

Hlaj, tuž z hnady hwězda jasna
Na njebjesach zeskhadźa;
Ludam k zbožu swětłosć krasna
Trašnu ćěmnosć rozehna.

Khrystus bu nam narodźeny,
Jeho swětło zaswita!
Zo by swět był wumoženy,
Zemja z njebjom' zjednana!

Štó chcył wostać we zrudnosći?
Hłós tam klinči jandźelski:
Česć budź Bohu w wysokosći,
Měr a zbože na zemi!

Wyskaj, syła wuzwolena,
Jandźelam też stowaŕš so!
Jeho khwal, ty wozbožena,
Jemu wěčnje dźakuj so!

5. Nowe lěto.

(Hłós: Wojuj prawje, hdyž ta hnada.)

Pominyło je so zaso
Jene našich lětow nam.
Kak ty khwataš, hnadny časo,
Časo sywa k wěčnym žnjam!

Dźak budź tebi, miły Božo,
Za wšě twoje dobroty:
Kak sy pytał naše zbožo,
Kak nam we wšěm pomhał sy!

Wšědnje z nowa wobdarješe
Nas, ty lubosć wótcowska;
Kóždy dźeń nam wobswědčeše,
Zo sy wěčna, bjez kónca.

Duž so z dowěrjenjom nětko
Z nowa tebi poddamy.
Z nowa za to nowe lětko
Twoju hnadu pytamy.

Z twojim Duchom chcył nas wodźić
Pućе k wěčnom' žiwjenju;
Z hnady chcył by do nas płodźić
Pobožnosć ći spodobnu.

Haj, chcył z mocu z wysokosće
Naše duše napjelnjeć,
Znamjo twojej' podobnosće
Do wutrobow zaćišćeć.

Ty chcył swoje žohnowanje
Z nowa zaso wuliwać
Na nas kóžde nowe ranje,
Ty sam chcył nas zastarać!

Daj, zo pruhi słónca, zboža
Naše puće rozjasnja;
Tež, hdyž njewjedra nam hroža,
Mrokotu jich přećišća.

Staraj so za wšitke ludy,
Haj, za cyłe čłowjestwo;
Wozbožuj tež naš kraj tudy,
Žohnuj naše Serbowstwo!

Tak we Jezusowym mjeni
Nowe lěto započ'my!
Wěsće jónu wobkrućeni
W dowěrje jo zkónčimy.

6. Wječorna modlitwa.

(Hłós: Luby Jezu, my smy tu.)

Swětły dźeń nas wopušća,
Jezus tón k nam přikhadźuje;
Ćmowa nóc so přibliža,
Jezus Khrystus rozswětluje.
Ćělny měr sej ćěło žada,
Duša na Jezusa hlada.

Hwězdy kćěja na njebju,
Khrystej moja lubosć kćěje,
Zemja nóc ma zymnišu,
Jezus moju dušu hrěje.
W wysokosćach měsac khodźi,
Na zemi mje Jezus wodźi.

Duša, duša, njeboj so,
Jezus Khrystus je ći k stroni,
Boži jandźel přez njeho
Wšitke strachi wot nas honi.
Do Jezusa w twjerdej wěrje
Wusnu nětk we Božim měrje.

b) Přełožki.

7. Rańša modlitwa za dźěći.

(Z němskeho.)

Ze spanja strowy wocućam;
Duž, Božo, dźak ći podawam,
Zo twoja ruka wótcowska
Mje bě tak lubje přikryła.

Tež dźensa škituj z hnadu mje
A wotwobroć wšo njezbože!
Tež daj mi pěknu wutrobu
Dźens cyły dźeń ći spodobnu!

8. Wječorna modlitwa za dźěći.

(Z němskeho.)

Sprócny sym; duž k měrej du,
Swojej wóčcy zandźelu:
Twoje wóčko wótcowske
Njech nad mojim łóžkom je.

Činjach-li dźens njeprawdu,
Wodaj, luby Božo, wšu!
Krej a prawdosć Jezusa
Njech wšu škodu zaruna.

Njech wšěch z mojoh' přećelstwa
Twoja ruka wodźěwa!
Wšitkich ludźi zakitaj,
Wulkich, małych přikrywaj!

Spožč měr sprócnym wutrobam,
Zrudnych woči zamkaj sam!
Kryj nas twoja wšehomóc,
Daj nam wšitkim dobru nóc.

Z nakładom Maćicy Serbskeje su wušłe a bywaju w jeje składźe hišće na předań tele zběrki pěsni a spěwow:

1. Wěnc narodnych spěwow hornjo- a delnjołužiskich Serbow z přewodam fortepiana wot K. A. Kocora. 1868.
2. So zwoni měr! Pěsnje Handrija Zejlerja. 1871.
3. Towařšny Spěwnik za serbski lud. Zestajał K. A. Fiedleř. 1878. (Druhi rozmnoženy wudawk so ćišći.)
4. Šěsć spěwow serbskich za tenor abo sopran z přewodom fortepiana wot K. A. Kocora. 1881.
5. Spěwna radosć. Zběrka šulskich spěwow wot Fiedlerja. 1881. Z dodawkom.
6. Štyrihłósne mužske chory. Zestajał K. A. Kocor. 1886.
7. Mały gratulant. (Za dźěći.) Wot H. Jordana. 1893.
8. Za dušu a wutrobu. Wot J. Wałtarja a M. Imišoweje. Wudał E. Muka. 1897.

Ćišćał E. M. Monse w Budyšinje.